

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. София, 04.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: НАДЕЖДА ТРИФОНОВА
ЧЛЕНОВЕ: 1. ВЕСИСЛАВА ИВАНОВА
2. ИВАН СТОЙЧЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ИВАНОВА и прокурора ИВАЙЛО СИМОВ, след като разгледа докладваното от съдия ИВАНОВА н.д. № 50/26 г., въз основа на закона и доказателствата по делото прие следното:

Производството е по реда на Глава XXIII НПК.

Образувано е по касационна жалба на подсъдимата, депозирана чрез защитника ѝ адвокат Г. Г., срещу Решение № 174 от 8 декември 2025 г., постановено по в.н.о.х.д. № 437/25 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив.

С решението на въззивния съд е потвърдена Присъда № 21 от 24 юли 2025 г. по н.о.х.д. № 560/25 г. на Окръжен съд – Хасково, с която подсъдимата В. С. Г. е призната за виновна в извършване на престъпление по чл. 304а, вр. чл. 304, ал. 1 НК и при условията на чл. 58а, ал. 1, вр. чл. 54 НК - осъдена на лишаване от свобода за срок от две години, чието изпълнение е отложено по реда на чл. 66, ал. 1 НК с изпитателен срок от четири години, и на глоба в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева.

С касационната жалба е заявено касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК.

Поддържа се явна несправедливост на наложеното наказание, но оплакването за неправилно индивидуализиране на комплексната санкция при условията на чл. 54 вместо при тези на чл. 55 НК следва да се подведе под рубриката за нарушение на материалния закон. Основното искане е за замяна на лишаването от свобода с пробация и за отмяна на наложената глоба на основание чл. 55, ал. 3 НК.

Явната несправедливост на наложеното наказание всъщност е заявена евентуално – в случай на споделяне на извода за индивидуализиране на санкцията при условията на чл. 54 НК, претендира се намаляването на наложеното наказание лишаване от свобода и на изпитателния срок.

Не е постъпило възражение срещу касационната жалба.

Подсъдимата и защитникът ѝ, редовно призовани, не се възползват от правото си на участие в проведеното във ВКС съдебно заседание. Заявили са писмено желанието си за разглеждане на делото в отсъствието им с уточнението, че поддържат изцяло касационната жалба.

Представителят на прокуратурата намира за неоснователна касационната жалба с аргумент, че при определяне на наказанието съдилищата са отчетели вярно данните за степента на обществената опасност на деянието и личната степен на обществена опасност на подсъдимата и наложеното наказание е справедливо. Пледира за оставяне в сила на въззивното решение.

След като прецени изложените в касационната жалба касационни основания, доводите и становищата на страните, Върховният касационен съд прие следното:

Касационната жалба е допустима като подадена от процесуалнолегитимирана страна, в рамките на предвидения 15 – дневен срок от съобщението за решението и срещу акт, подлежащ на касационен контрол по чл. 346, т. 1 НПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

По претендираното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК

Материалният закон не е нарушен.

Обосновани са констатациите на предните инстанции за отсъствието на многобройни или изключителни по характер смекчаващи обстоятелства, определящи като несъразмерно тежко и най-лекото, предвидено в закона наказание, чийто размер е в предвидения в закона общ минимум от три месеца лишаване от свобода.

От мотивите на въззивното решение е видно, че апелативният съд е споделил оценката на контролирания от него съд в частта за определяне на санкцията. Наведеният и тогава довод за неправилното ѝ индивидуализиране по реда на чл. 54 НК е бил обсъден надлежно и отхвърлен аргументирано от въззивната инстанция. Всички обстоятелства, изтъкнати в касационната жалба като релевантни за отмерването на наказанието са били взети предвид и от двете инстанции, интерпретирали адекватно значението им.

В кръга на смекчаващите обстоятелства са включени чистото съдебно минало на подсъдимата и обусловената от затрудненото ѝ материално положение мотивация да извършва нерегламентирана търговска дейност с лекарства от Турция. Последното впрочем е без отношение към дадения на полицейски служител подкуп, но вярно е отчетено като относимо за оценяване на степента на личната обществена опасност на подсъдимата. Съобразено е и нейното влошено здравословно състояние.

Направеното пред съда самопризнание по реда на чл. 371, т. 2 НПК, без което провеждането на делото по реда на диференцираната процедура не би било възможно, правилно не е третирано като смекчаващо обстоятелство (вж. т. 7 от Тълкувателно решение № 1/2009 г. по т.д. № 1/2008 г. на ОСНК, ВКС). Не е спорно изтъкнатото от защитата, че недавването на обяснения от обвиняемия в досъдебното производство в никакъв случай не може да се приема за отегчаващо обстоятелство. В конкретната хипотеза обаче не е и възприето нещо подобно. Единствено е отбелязано, в аспекта на проследяване на цялостното процесуално поведение на подсъдимата, че на направеното по реда на чл. 371, т. 2 НПК самопризнание не може да се придаде характер на поведение, което по същество е спомогнало своевременно и съществено за разкриването на престъпното посегателство и извършителя му още в досъдебното производство. Затова и с основание е отказано зачитането на самопризнанието като смекчаващо обстоятелство.

Сред отегчаващите обстоятелства резонно са намерили място конкретните особености на престъпното поведение на подсъдимата, предложила неколкократно подкуп на полицейските служители и опитала да ги възпре с казаното, че имала братовчед във „Вътрешна сигурност“ на МВР и щяла да му се обади, ако полицаите продължавали с проверката си, след което и напъхала в джоба на единия сумата от 1

000 лева. При тези данни трудно може да се отправи критика към съдилищата, оценили престъпната проява като упорита и дръзка и разкриваща завишена степен на обществена опасност. Правилно е отчетена ескалация в поведението на извършителката, която първо удвоила предлаганата от нея сума, после опитала да демонстрира родствена връзка със служител на отговорна длъжност в МВР, накрая предложила заплащането на месечна такса, за да не бъде проверявана.

Напълно споделяем е и изводът за личната степен на обществена опасност на подсъдимата. Въпреки чистото ѝ съдебно минало, тя правилно не е дефинирана като ниска с оглед установеното за извършваната от подсъдимата мащабна и системна нерегламентирана търговска дейност с лекарствени продукти от Турция. Тези констатации не са изведени произволно, а на базата на изясненото, че при процесната полицейска проверка в дома ѝ са били намерени лекарства и медицински продукти на стойност над 101 750 лева, а година след разглеждания инкриминиран случай отново е било надлежно установено съхранението на лекарствени продукти без необходимото разрешение за внос, държане и търговия с тях в страната, за което подсъдимата е била санкционирана по административен ред.

От изложеното дотук се обосновава, че релевантните за индивидуализацията на наказанието обстоятелства, включени в кръга на смекчаващите и отегчаващите такива, са зачетени в тяхната пълнота. В касационната жалба не се и навежда довод за пренебрегнати обстоятелства. По-скоро се оспорва тяхната оценка с предлагането на различна интерпретация. Настоящата инстанция счита обаче, че тази оценка е закономерно изведена. Няма превес на смекчаващите обстоятелства, които логично не преобладават нито в количествено, нито в съдържателно отношение, за да оправдаят приложението на чл. 55 НК.

Пред ВКС се изтъква изминалият период от време. Той възлиза малко над две години и половина, считано от деянието до произнасянето на касационната инстанция и не може да се определи като прекомерен и представляващ изключително смекчаващо обстоятелство, самостоятелно за приложението на чл. 55 НК.

В заключение ВКС намира, че видът и съотношението между двете групи обстоятелства, обсъдени в контекста на обществената опасност на деянието и дееца правилно са обусловили извод за индивидуализиране на наказанието по реда на чл. 54 НК, поради което не е налице нарушение на материалния закон.

По оплакването за нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК

Отмереното наказание се явява справедлив израз на дължимата държавна принуда в аспекта на преследваните легитимни цели на наказанието, заложи в разпоредбата на чл. 36, ал. 1 НК. Наказанието лишаване от свобода, чиято несправедливост се претендира, е определено в размер под средния, предвиден в тогавадействащия по-благоприятен закон, което съответства напълно на съотношението между смекчаващите и отегчаващите обстоятелства. Глобата е определена в размер, още по-близък до минималния и много под средния и допълнителното ѝ смекчаване е напълно неуместно.

Както е посочвано многократно в трайно установената практика на върховната инстанция, за да приеме наличието на основания за намеса в индивидуализираното от съдилищата по фактите наказание, ВКС трябва да констатира явно несъответствие между данните за степента на обществената опасност на деянието и дееца, подлежащите на оценка смекчаващи и отегчаващи обстоятелства и наложената санкция. Само при наличието на отчетлива диспропорция между тях, определяща

наказанието като прекомерно завишено (или занижено в случаите на съответен протест/жалба от частното обвинение), може да се приеме явна несправедливост по смисъла, вложен в касационното основание по т. 3 на чл. 348, ал. 1 НПК. Такава не се сочи в касационната жалба чрез привеждане на конкретни съображения, а и не се констатира от ВКС в постановения на вниманието му конкретен казус. И определената комплексна санкция, и размерът на изпитателния срок са адекватно изражение на потребността от поправянето и превъзпитаването на подсъдимата и търсеното предупредително въздействие върху нея и останалите членове на обществото.

Така мотивиран, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, намира, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила, поради което и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 174 от 8 декември 2025 г., постановено по в.н.о.х.д. № 437/25 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател:

Членове: 1.

2.